

Г. Раданъ. — На чардака бѣхъ когато го четеше и го изслушахъ отъ край до край.

Добре. — Тѣй ли? Чю ли го? Дай, тате, да та прегърнѣ, на ли го четехъ хубевѣ и на ли бѣше хубаво?

Г. Раданъ. — Батю ти колкото масторія ималъ въ него я показалъ и ты си са много трудилъ изусть да го научишь. Но, право да ти кажѣ, по ма благодарявахъ малко твои думы отъ сърце казаны.

Добре. — Та струва ли ти са, тате, че съмъ забравилъ

Сурова година, вѣсела година,
Чървена ябалка въ градина
Пѣлень класъ на нива;
Живо, здраво до година,

и съ таз благословія наедно да та потупамъ съ сурвакницата по гърба? Менѣ ми са струва, че съмъ вѣке момче на израсть и сурвакане не ми прелича; а да ти кажа само двѣ думы, като добруто и то си нема мѣстото.

Г. Раданъ. — Ако си оставилъ сурвакницата, защото не си вѣке дѣте, и ако не щешъ да ми кажешъ само честита година и до година съ здравіе, защото е много суха благословія, неможешъ ли си намысли какво най-много искамъ и за какво най-много милѣжъ?